

le år siden – en forskning, som regeringen desværre fjernede ved sin tiltræden.

I dag har vi debatten, før vi åbner det nye folketingsår – forhåbentlig det sidste folketingsår med denne regering. Jo før der kommer folketingsvalg, jo bedre, så borgerne i Danmark kan tage stilling til, hvilken politik det er, de ønsker.

Hvis Socialdemokratiet, De Radikale og SF står ved de løfter, de har givet hidtil, om afskaffelse af starthjælp, om lavere billetpriser i den kollektive trafik, om loft over klassekvotienterne i gymnasierne, om genopretning på miljøområdet og om afgørende ændringer af strukturreformen, vil det blive en helt anden politik, vi får efter et folketingsvalg, end den, vi har set under den nuværende rigmandsregering. I Enhedslisten vil vi fortsat kæmpe for et velfærdssamfund med plads til alle, vi vil kæmpe for fordeling af arbejdet og fordeling af rigdommen og selvfølgelig også for global retfærdighed.

Formanden:

Så er det Kristendemokraternes ordfører, hr. Mogens Nørgård Pedersen, og når hr. Mogens Nørgård Pedersen er færdig, holder vi frokostpause.

Kl. 11.55

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Optimismen blomstrer i Danmark, sagde statsministeren. Det er rart at høre fra landets øverste leder, især når vi nu går den mørke tid i møde, og Kristendemokraterne glæder sig over statsministerens vilje og optimisme, når det gælder om at skabe arbejdspladser, der kan afløse de job, der flyttes ud af landet i disse år som følge af globaliseringen. Vi er også enige med statsministeren i, at Danmark skal gøres til et førende iværksætterland, der omsætter ny viden og nye ideer til vækst og arbejdspladser.

Kristendemokraterne deler altså regeringens glæde over den økonomiske situation, som den blev ridset op af statsministeren i åbningstalen. Men når det er sagt, fyldte økonomien alt for meget i talen.

Vi skal nyde, at vi har et rigt samfund, men vi må ikke glemme, at der er andre relationer end de økonomiske, der får et land til at hænge sammen og optimismen til at blomstre. Jeg tænker her på menneskelige relationer, på omsorg for børnene, de ældre, de ensomme, de udstødte og verdens fattigste.

Regeringen foretog for et par måneder siden en ministerrokade, der bragte flere nye ansigter ind på ministerkontorerne. Der blev også opfun-

det et helt nyt ministerium, et familieministerium, og det er vi Kristendemokrater bestemt ikke utilfredse med. Faktisk har vi gennem mange år ønsket et sådant ministerium. Nogle kaldte det nye ministerium en gave fra regeringen til Kristendemokraterne, og da det for det meste er rart at få gaver, var vi også ganske forventningsfulde.

Desværre har det indtil videre mest mindet om en af den slags gaver, der er pakket ind i en enorm æske, men ellers kun er stoppet ud med krøllede, gamle aviser. På bunden ligger der 100 mio. kr. til pasningsgaranti i de kommuner, der allerede burde have indført den for længst, men ikke noget med hjælp til børnefamilierne for at få arbejdsliv og familieliv til at hænge bedre sammen, ikke nogen forslag til bedre muligheder for småbørnsforældre til at gå på deltid og ikke noget med at forbedre indeklima, pladsproblemer og mangel på voksne i daginstitutionerne. I det hele taget var der ikke rigtig noget af det, Kristendemokraterne selv har på ønskelisten.

Vi er meget uenige med familieministeren, når hun i Kristeligt Dagblad skriver, at forældrenes ønske om mere tid med deres børn er udtryk for urealistisk drømmeri på linje med ønsket om et privatfly. Der er altså forskel mellem drømmen om den store milliongevinst og ønsket om at få dagligdagen til at hænge bedre sammen for familien. Som politikere kan vi ikke lovgive om, hvem der skal have syv rigtige i Lotto, men vi kan i hvert fald arbejde for at lette hverdagen for børnefamilierne.

Kristendemokraterne vil give forældrene mulighed for at vælge anderledes. Så længe familiepolitikken fortsat foregår på arbejdsmarkedets præmisser, kan man være sikker på, at forældrene ikke vælger anderledes, end de gør i dag, men vi håber dog, at vi under de kommende finanslovforhandlinger kan bringe væsentlige familiepoltiske tiltag på banen, for Kristendemokraterne vil meget gerne være med til sammen med regeringen at give danske familier en børnepakke, der skal være mere end gamle, krøllede aviser.

Også strukturreformen fik nogle ord med vejen af vores statsminister. Også her blomstrede hans optimisme, om end på et noget mere skrøbeligt grundlag, for hvad er det, der får statsministeren til i ramme alvor at sige, at den styrker det lokale demokrati? Vi taler om en reform, der er blevet til uden bred demokratisk debat i forbindelse med et valg, vi taler om en